

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

လမ်းရှင်ခွင်

အခန်း (၁)

နောက်ဆုံးပေါ် ကားအကောင်းစားကြီးကို ပြင်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မြင်မြင်ချင်းမှာ ပဲ နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လှိုက်ခါသွားလေအောင် ချစ်မိသွားရတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်က ကိုယ့်လို စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်အတွက် အရပ်ရပ်ကလူတွေကြားလို့ မှ မသင့် တော်တဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ရသည်။ လှပချောမောအိစက်နုဖပ်နေတဲ့ မိန်းကလေး။

“ဒီမှာ ”

“ဗျာ”

“ကားပျက်နေလို့ ကြည့်ပေးနိုင်တဲ့ လူရှိလား”

“ဗျာ ...”

“ရှင် ဗမာစကား မတတ်ဘူးလား ...”

ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စက်ဆီမည်းမည်းတွေ ပေကျံညစ်ပတ်နေကာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကိုမှ နှစ်သက်တတ်၍ အမြင်မတော် အသားကတော့ မမည်းပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ... ဖုံမှုန့်တွေ စက်ဆီတွေနဲ့ အမည်းရောင်ကပဲ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ ကားပျက်ပါတယ်

ကြည့်ပေးမယ့်လူရှိလား လို့ မေးနေတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြည့်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က စက်ပြင်ဆရာပါ၊ ကားက ဘယ်မှာ ပါလဲ ခင်ဗျာ ...”

“တကယ်ပါပဲ ... အူတူတူနဲ့ ဟိုမှာ ...”

သူမ မျက်ဝန်းတွေက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကိုယ့်ကိုလည်း အထင်သေး တဲ့ အရိပ်တွေ ပြည့်နှက် နေသည်။

အဖက်မတန်သလို ကားကို ဆောင့်ဆောင့်ဆောင့်လေး လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဧည့်သည် တွေ ထိုင်ဖို့ ချထားတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင် ထိုင်နေ၏။

ကိုယ်ကတော့ ယောင်ချာချာ မဆီမဆိုင် လက်တွေ ခြေတွေ တုန်ယ င်နေသည်။

“အရမ်းချောလိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... မင်းကို ချစ်မိသွားပြီ၊ မတန်မရာ ... မင်းက ဘာကောင်လဲ ဓန ... မမိတဲ့ ပန်းကို တုံးခုလို့ လှ မ်းလည်း မရနိုင်ဘူး”

ကိုယ့်စိတ်တွေကို ချိုးနှိမ်ဖို့ ပဲ လိုအပ်သည် ဟု ထင်သည်။

ကိုယ်က စက်ပြင်သမား။

ကျွမ်းကျင်အဆင့် မဟုတ်သေးဘဲ ပညာလာသင်တာပါ။

ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဦးငွေရက ဓနရဲ့ ဦးလေးနှစ်ဝမ်းကွဲ။

နယ်ကနေ ရောက် လာပြီး ဝပ်ရှော့မှာ ဝင်လုပ်နေတာ လခက တစ် လတစ်သိန်း။

အမေ့ကျန်းမာရေးကြောင့် ကြိုတင် ယူထားရတာ ငါးလစာတောင်

ရှိနေပြီ။

“သားရယ် ... ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ ဒါမှ သားလေး မပင်ပန်းဘဲ နေနိုင် မှာ လေ ... အမေ သားက လိမ်မာပြီးတော်တယ် ... မောင်ငွေရက ပညာလည်း ဆက်သင်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ် ... သား ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက်ပေါ့”

အမေ အထူးမှာ တာက မိန်းကလေးကိစ္စတွေ မရှုပ်ဖို့ ဘဲ။

မိန်းကလေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါနဲ့ တဲ့ ။

ကိုယ်လည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ လုံးဝကို ကင်းရှင်းအောင် နေထိုင်ခဲ့တယ်။

စိတ်လည်း မဝင်စားပါဘူး။

အမေ့ကို မသေခင် ချမ်းချမ်းသာသာနေစေချင်တယ်။

အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားတွေ အကောင်းဆုံး အစားအစာတွေ ကျွေးချင်တယ်။

တဲကုပ်လေးထဲမှာ နေထိုင်ရတဲ့ အမေ့ကို တိုက်ခန်းနဲ့ ထားချင်တယ် ... ဒါပဲ ...။

“ဒီမှာ ...”

“ဗျာ ...”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ကြည့်နေတာ ကားစက်ဖုံးလည်း မဖွင့်ဘူး ရပ်ပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူးနော်၊ မလုပ်တတ်ရင်လည်း ပြန်မယ်”

“ဗျာ”

“ဘာဗျာလဲ ... ရှင်ဗမာစကားကိုတောင် ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူးထင်တယ် ... တော်ပြီ ...”

“နေ ... နေပါဦး ခဏလေးပါ ... ကိုယ်က ကားစက်ပြင်ဆရာပါ ... ခဏလေး ...”

“တောက်”

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပဲ။

ကားစက်ကို ဖွင့်ကြည့်ဖို့ တောင် မေ့လျော့နေသည် ။

ဒုက္ခပါပဲ ...

အချစ်က ကြောက်စရာကြီးပဲ။

ကိုယ် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။

စက်ပြင်ဆရာ အစုတ်အနုတ်ကများ မတန်မရာ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်မိသွားရ၏။

ကိုယ် သတိထားပြီး ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်သည် ။

“ဒီမှာ ”

“ဗျာ”

“ရှင် တကယ်ရော ပြင်တတ်ရဲ့ လား ... ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ မတတ်သလိုဘဲ ... တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ ၊ ကျွန်မကားက အရမ်းအဖိုးတန်တယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ခင်ဗျာ ... စိတ်မပူပါနဲ့ နော်၊ ကိုယ်ပြင်တတ်ပါတယ်”

ကိုယ်တဲ ... ဒီစက်ပြင်သမားက စကားပြောတာတော့ ယဉ်ကျေးသားပဲ။

ဒါကြောင့် ဒက်ဒီစက်ကြိုက် ဝပ်ရှော့ဖြစ်နေတာ ထင်တယ်။

“လမ်းဘေးက ဝပ်ရှော့ဆိုပေမယ့် အထင်မသေးနဲ့ နော် သမီးဝန်ဆောင်မှု အရမ်းကောင်းတယ် ... စေတနာပါတယ်၊ ကားကောင်းတွေ ကိုလည်း ပြင်တတ်တယ်”

သခင်လည်း ဒီနားရောက်မှ ကားကဖောက်လာလို့ ဒက်ဒီပြောပြောနေတဲ့ မိုးကောင်းကင် ဝပ်ရှော့ကို သတိရပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းလာခဲ့သည် ။

ဝပ်ရှော့က လမ်းဘေးမှာ သေးသေးလေးပါ။

မကြိုက် ...

နာခေါင်းရှုံ့ချင်သည် ။

သခင်နှင့်ရွယ်တူ စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေ၏။

စကားပြောတာတွေကတော့ တကယ့်ကို ရိုကျိုးပြီး ဆက်ဆံရေးကောင်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်လို့ ထည့်ပြောနေတာတော့ အပေါ်စီးက ဖြစ်နေသလိုပဲ။

သခင် မျက်နှာကြောကို မာမာနှင့် စူပုပ်ထားသည် ။

“စက်က ချေးနည်းနည်းပိတ်ချင်တယ်၊ ကြီးကြီးမားမားပျက်တာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဟိုမှာ ခဏလေး ထိုင်စောင့်ပေးပါခင်ဗျာ ... ကိုယ် ဆီစစ်ဘူးလဲပေးပါ့မယ် ...”

“ဒီမှာ မြန်မြန်ပြင်ပေးပါ ... ကျွန်မ အရေးတကြီးသွားစရာ ကိစ္စရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ... ခဏလေးပါ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

မိန်းကလေးကတော့ မာနခဲမလေးပါ မျက်နှာက မာတင်းခက်ထန်နေတာပဲ။

ကိုယ့်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေရတယ်။

မတန်မရာ မငမ်းမိဖို့ ပါ။

ကောင်မလေးက ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူပဲ။

ဘဝကံကြမ္မာတွေက ကွာလိုက်တာ။

မိုးနဲ့ မြေပဲ ... ကိုယ် ဆီစစ်ဘူးလဲပေးလိုက်သဖြင့် ကားက မောင်းလို့ ကောင်းသွားသည် ။

“ကားက ကောင်းသွားပါပြီ ခင်ဗျာ ...”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ကိုယ်က ကျသင့်ငွေကိုပြောတော့ ဒက်ဒီစာရင်းထဲမှာ ထည့်မှတ်လိုက်တဲ့ ။

ကျသင့်သလောက်ပဲမှတ်နော် ... ပိုမမှတ်နဲ့ တဲ့ ။

လူတွေက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။

ကားပေါ်တက်သွား၍ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည် ။

“ဟ ... ဘာလဲဟ ... ဒက်ဒီစာရင်းမှာ ထည့်ပေါင်းပါဆိုတော့ သူ့ဒ

ကံဒီက ဘယ်သူလဲ ... ဘာမဟုတ်တဲ့ ငွေလေးကိုများ ပေးမသွားဘူး ...
မပေးရင်လည်း သေသေချာချာပြောရမှာ ပေါ့”

ပြီးတော့လည်း လူကိုများ မယုံသင်္ကာနဲ့ ပိုမမှတ်နဲ့ တဲ့ ။

ကိုယ် ဒေါသထွက်သွားသည် ။

အင်းလေ ... ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

သူဌေးသမီးပဲ ဖြစ်နေတာကိုး ...။

ခက်တာက ဒက်ဒီစာရင်းမှာ ထည့်ပေါင်းဆိုတော့ သူမက ဘယ်သူ့
သမီးလဲ။

“ဟေ့ ဓန ... မင်းတစ်ယောက်ထဲရပ်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟာ ... ဦးလေးငွေ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ... ဒီမှာ ”

သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ဦးလေးအား
ပြောပြလိုက်သည် ။

“ဟား ... ဟား ... မင်းတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေးက ဦးထင်လင်းရဲ့
သမီး ဒေဝီသခင်လေ ..”

“ဗျာ ...”

“အဲဒီကောင်မလေးနာမည်က ဒေဝီသခင်တဲ့ ... ဟိုကွာမင်းကိုခင်တဲ့
သူဌေးကြီး ဦးထင်လင်းလေ ... သူ့သမီးပဲ ... ဒီကောင်မလေးက
မာနကြီးတယ် ... ဦးလေးငွေတို့ ဝပ်ရှော့ကို မလာဘူး ... ဦးလေးတောင်
တစ်ခါလောက်ပဲ မြင်ဖူးတာ”

ကောင်မလေးနာမည်က ဒေဝီသခင်တဲ့ လား။

ဓနနှင့် ခင်မင်နေတဲ့ သူဌေးကြီး ဦးထင်လင်းရဲ့ သမီးတဲ့ ။

ခန တော်တော်လေး စိတ်ဓာတ်ကျသွားရသည်။ ။

“ဦးထင်လင်း စာရင်းမှာ ထည့်လိုက် ... နေ့စွဲနဲ့ သေသေချာချာမှတ်
နော် ... ဦးထင်လင်းက တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့အလိုလိုက်ထားတယ်
ထင်တယ် ... နည်းနည်းတော့ဆိုးတယ်”

ခနတော့ သွားပြီ။

ဘယ်လိုကြီးလဲ ...

နှလုံးသားတွေ စူးနင့်နာကျင်နေရသည်။ ။

ဒေဝီသခင်ကိုမှ ချစ်မိသွားတာ ကိုယ့်ရဲ့ ရူးသွပ်မှုပဲ။

မင်း အရူးထတာပါ။

ဒေဝီသခင် ဖခင်ကတော့ ခနအား ခင်မင်၏။

အကူအညီလိုအပ်ရင် တောင်းနိုင်ကြောင်း အမြဲတမ်းပြောသည်။ ။

“ခနကိုခင်တယ် ... မင်းအင်ဂျင်နီယာဖြစ်ဖို့ နယ်ကနေ တက်
လာပြီး ကြိုးစားနေတယ်ဆို .. လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတောင်းနော် ... အ
န်ကယ်ကူညီချင်တယ်၊ ခနတို့လို လူငယ်တွေကို အားပေးချင် တယ်ကွ
ယ်”

ခနက စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ် အင်ဂျင်နီယာ တက်နေသည်။ ။

ဦးလေးငွေက ကျောင်းထားပေး၏။

ခနလည်း ပညာသင်ရင်း လုပ်အားပေးနေသည်။ ။

“ကျွန်တော်တို့ က ဆင်းရဲပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် အ
စွမ်းအစနဲ့ ပဲ အင်ဂျင် နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

သူ့ပညာရေးအတွက် ဘယ်လိုလူမှ အရိပ်အဖြစ် အုပ်စိုးမခံလိုပေ။

ဦးလေးငွေကိုတောင်မှ လုပ်အားခအဖြစ် ဝပ်ရှော့မှာ ဝင်လုပ်နေခဲ့သည်။ ။

သူ့ကျောင်းစရိတ် လုံလောက်၏။

ခြိုးခြံချွေတာသည်။ ။

“ဓန”

“ဗျာ”

“မင်း ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်တော့လေ ... မင်းကတော့ တကယ့်ကို တာဝန်ကျေပါတယ် ... ဦးလေးငွေက မင်းပညာရေးကို လုံးလုံးတာဝန် ယူချင်တာ ... မင်းက လက်မှ မခံတာ”

“ရပါတယ် ... ဦးလေးငွေရယ် ... ကျွန်တော်ပေါ့သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗျာ”

အဓိက သူ့အမေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်တယ်။

သူ့ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းအစနဲ့ ပဲ ကြိုးစားတည်ဆောက်လိုသည်။ ။

သူ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်သည်။ ။

ဒေဝီသခင်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။

မောက်မာ ထောင်လွှားတဲ့ သူဌေးသမီးပဲ။

“မာနဓနက ငွေကြေးချို့တဲ့ ပေမယ့် မာနတော့ကြီးတယ်၊ ဒေဝီသခင် တစ်ယောက်တည်းရှိနေရင် တောင် မင်းကိုကျောခိုင်းပစ်မယ်”

အမေ့အတွက်ပဲ ဒီလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူချစ်မိလို့ မဖြစ်

ဘူး။

အဆင့်အတန်းလည်း ခွဲခြားပြီး ဆိုးဆိုးပေပေ မိန်းကလေးရင်ထဲမှာ
ဒေဝီသခင်က ဆူး တစ်ချောင်းလို နစ်ဝင်နေပေမယ့် ဆွဲထုတ်ဖယ်ရှားပ
စ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ။

သူ ပြင်ဆင်ပြီးသည် နှင့် ကျောင်းကိုထွက်လာခဲ့၏။

ဒေဝီသခင်က ဖယ်ရှားချင်ပါတယ်ဆိုမှ သူ့အတွေးတွေထဲ အချိန်မ
လပ် ဝင်ရောက်နေလေ သည်။ ။

“ဘာလဲဟ ... မဆီမဆိုင် မင်းနဲ့ အဝေးကြီးပဲ ခန ... စိတ်ကူးထဲမှာ
တောင် မထားနဲ့ ... မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်နော်”

အတွေးကို ဖြတ်ပစ်သည်။ ။

ဒေဝီသခင်ရဲ့ မျက်နှာချောချောလေးက ရုတ်တရက် မေ့ပစ်ဖယ်ရှား
၍ မရ။

သူ ချစ်မိသလိုလို စွဲလမ်းနှစ်သက်မိသလိုလို။

ငမဲ့ငတေ ဝပ်ရှေ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကများ ဒေဝီသခင်ဘ
က်က အဖက်ပင်မလုပ်။

အထင်သေးအမြင်သေးနှင့် မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံနေသည်။ ။

“တော်ပါပြီကွာ ... ဒေဝီသခင်လို မိန်းမမျိုးကို အမေသာ ချွေးမတော်
ရရင် အမေသေတာတောင် ဒုက္ခပင်လယ်ဝေပြီး သေရလိမ့်မယ် ... ခန
ဘဝမှာ အမေက အရေးအကြီးဆုံးပဲ ...”

သူ့စိတ် တွေဝေယိမ်းယိုင်မသွားစေရန် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ။

ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ ဖယ်ရီပေါ်မှ ခနဆင်းလိုက်၏။

ကျောင်းအဝင်အဝတွင် မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ကားလေးတစ်စီးနှင့် ဝင်
တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွား သည် ။

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

“လမ်းဖြတ်ကူးတာ သတိထားပါဦး ... ဘာလဲ မျက်မမြင်လား”

ကားပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရန်စွယ်နဲ့ ငေါငေါ ရန်တွေ့
နေသဖြင့် သူလှမ်းကြည့် လိုက်တော့ ဒေဝီသခင် ဖြစ်နေသည် ။

သူ့ကို မမှတ်မိပေ။ စက်ဆီတွေ ပေကျံနေတဲ့ ဓနကို မှတ်မိဖို့ မလွယ်
... ဓနက လူချော။

“မေ့ပစ်ပါမယ်ဆိုတာမှ ကွာ ... ဟာ ... ဒေဝီသခင်လည်း စက်မှုတ
က္ကသိုလ်မှာ တက်တာလား”

ဒေဝီသခင်ကားလေးက ကျောင်းဝင်းထဲအထိ မောင်းဝင်သွားသည် ။

သူလည်း မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း ဒေဝီသခင်နောက်မှ လိုက်နေမိ
၏။

ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ... ဒေဝီသခင်နှင့်သူက အခန်းပဲ မတူတာပါ။

ပထမနှစ် အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသူ ဖြစ်နေသည် ။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ ... မေ့ပစ်ပါမယ်ဆိုတာမှ ...”

ဒေဝီသခင်က သူ့အရှေ့ခန်းထဲ ဝင်သွားသည် ။

လူကသာ မောက်မောက်မာမာ ဆိုးဆိုးပေပေ ဖြစ်နေတာပါ။ ပညာ
ရေးကတော့ ကောင်းသား ပဲ။

ပညာမတတ် ဘာမတတ် ကလေးကချေ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
မဖြစ်တာပဲ သူကျေနပ် သလိုလို။

မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ ဓနရာဟု တွေးပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်
။

“မာနဓနရေ ... မင်းတော့ သွားပြီ၊ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုပဲထင်တယ် ... ဒေဝီသခင်နဲ့ မင်းဘဝက မိုးနဲ့ မြေထက်တောင် ကွာခြားသွားပြီပဲ ...”

မစဉ်းစားဖို့ ဘယ်လောက်ပဲ သူ့စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေပါစေ ဒေဝီ
သခင်ကို မေ့ပစ်နိုင်ခြင်း မရှိ ဒေါသထွက်သည် ။

*

အခန်း (၂)

“သခင်လေ လမ်းမှာ ငနဲတစ်ကောင် လမ်းဖြတ်ကူးတာ ငေးတိငေးငို ငနဲ့ ဝင်တိုက်မိတော့ မလို့ သိလား ... တိုက်မိလို့ သေသွားရင်လည်း သခင်ပဲ အမှုပတ်ဦးမယ် ... တကယ့်ကို အူတူအူနဲ့ ”

သခင် ဒေါသဖြစ်လို့ မဆုံးပေ။

ငေးတိငေးငိုငနဲ့ ...

သခင် ကားမောင်းကျွမ်းကျင်လို့ ပေါ့။

ဒက်ဒီက အသက်မပြည့်သေးဘူး လိုင်စင်လည်း မရှိလို့ သတိထား မောင်းလို့ အထပ်ထပ် သတိပေးထားသည်။ ။

ဒရိုင်ဘာနှင့်ကျောင်းကို ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပေမယ့် သခင်ကတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲမောင်း၏။

ပြဿနာမဖြစ်အောင်နေဟု အမြဲတမ်း မှာ နေတတ်သည်။ ။

“သမီးမှာ လိုင်စင်လည်း မရှိဘူး၊ အသက်လည်း မပြည့်သေးဘူး ... ပြဿနာတက်ရင် ရှင်းရ ခက်တယ်နော်”

“သခင်က ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း အသက်မပြည့်သူလို့ ထင်စရာမှ မရှိတာ ... စိတ်ချ သခင် ရှင်းတတ်တယ် ... သူများ မောင်းတဲ့ ကား မစီးချင်ပါဘူး၊ အောက်တယ် ...”

တော်သေးတာပေါ့ ဒေဝီ ... ပြဿနာမတက်လို့ ။ စောစောကလူကို
တွေ့မိတိုင်း ဒေါသထွက် သည် ။

“သခင်တို့ ကျောင်းက ကျောင်းသားပဲထင်တယ် ... ညှိမီအသက်က
သခင်တို့ အရွယ်ပဲ ထင်တယ်”

“ရှင်ကတော့လေ ဒေါသသာထွက်နေတယ် ... ဒီလူ့ကို တော်တော်
လေး မှတ်သားလေ့လာ ထားတာပဲ”

“အင်း ... သူကမြင်ရင်တော့ မှတ်မိလွယ်တယ်ဟ ချောတယ် ... သ
န့်တယ် .. အူတူပေမယ့် တို့ ကျောင်းကပဲထင်တယ်”

“ရှာကြည့်ကြမလား”

“မရှာပါဘူး ... ကြည့်ရတာ အစုတ်အနုတ် ... ဒေဝီသခင် ရည်မှန်း
ထားတဲ့ ယောက်ျားက သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ... သိပါတယ်နော်၊ ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ
ပညာတတ်အရပ်မြင့်မြင့် ... မိဘအသိုင်း အဝန်းက ဂုဏ်သရေရှိရှိ အ
တော်ဆုံး အစွမ်းအစတွေနဲ့ ... အမလေး ... ရှေ့ဆက်ပြောရင် အမောဆို့
သေနိုင်တယ် ... ရှင်တော့ တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးပဲဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်ဖြစ်လေ ... အိမ်ထောင်လည်း မကျချင်ပါဘူး ... သခင်က ဘ
ယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ... ပျော်ရွှင်မှုတွေ လွတ်လပ်မှုတွေ အပြည့်အဝနေ
ချင်တာ ဒက်ဒီတောင် ဆုံးမသွန်သင်လို့ မရဘူး”

“သေသင့်ပြီ ...”

သခင်က ဘယ်လောက်ပဲ ပျော်ပျော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်တ
တ်ပါစေ ယောက်ျားလေး တွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေတော့ မနေထိုင်ခဲ့။ ချစ်သူ
လည်း မရှိဘူး။

မထားတာပါ ...

သခင် လက်ထပ်မည့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲဖော်က အမြင့်ဆုံး အရည်အချင်းတွေ သတ်မှတ်ထားလို့ သခင်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် အထင်သေးစေမယ့် အလုပ်မလုပ်မိစေရန် ရှောင်ရှားနေသည်။ ။

“သခင်ရေ ... စာသင်ရတာထက် တို့ နှစ်ယောက်အရည်မရအဖတ်မရ စကားတွေပြောပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရလို့ စားသောက်ဆိုင်တွေဘက်သွားမလား”

“အိုကေ ... အစားက တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ တည့်တယ် သွားကြမယ်”

သခင်နှင့် ညိုမီတို့ အတန်းထဲကနေ ထွက်လာကြသည်။ ။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ညိုမီ ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ဟ ... သခင်ကားနဲ့ တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားတဲ့ ငတုံးကောင် ...”

“ဘယ်မှာ လဲ”

“တို့ အနောက်က အခန်းထဲမှာ လေ ... ထိုင်နေတယ်၊ ထမင်းဘူးဖွင့်နေတယ် ... ထမင်းစား မလို့ ထင်တယ်”

“ဘာဟင်းတွေနဲ့ စားနေလဲ စပ်စုရအောင် ...”

“ကန်စွန်းရွက်ကြော် ...”

“ဘာ ...”

“ငါတွေ့လိုက်တယ်”

“သေသင့်ပြီ”

ညိုမီက တစ်ခုခုပြောလိုက်လျှင် သေသင့်ပြီဆိုတဲ့ စကားကို အမြဲတမ်းပြောတတ်သည်။ ။

ဟုတ်တယ် ...

သူ့ထမင်းဘူးကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တာ ကန်စွန်းရွက်ကြော်
ပဲ။

“ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကျောင်းလာတက်ရတာ ထင်တယ် ...”

“သွားမယ်ဟာ”

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဆိုင်တွေဆီ ရောက်လာကြသည် ။

“သခင်”

“ပြော”

“ဆင်းရဲပေမယ့် သူ့ရုပ်ရည်ကတော့ ရူပါဖြောင့်တယ်နော် ချောတယ်
ဟ”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ညိုမီ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဘာ ...”

“အော်လိုက်တာ ပတ်ဝန်းကျင်ကတောင် လိုက်ကြည့်နေပြီ”

“ရှင်က အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ဘာဖြစ်လို့ ပြောလဲ ... လန့်သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သခင့်ဘဝနဲ့ က အရမ်းကွာဟနေပေမယ့် ညိုမီ
ဘဝနဲ့ ကတော့ နည်းနည်း နီးစပ်နိုင်တယ်လေ ... ညိုမီက
ရုပ်ချောချောကြိုက်တယ် ... ယောက်ျားပီသရမယ် ... ငွေကြေး ချမ်းသာ
စရာမှ မလိုတာ ...”

“သေသင့်ပြီ”

“ဟွန်း ... ညိုမိုစကားနော် ...”

“ကဲပါ ... ဗိုက်ဆာနေပြီ စားစရာတွေမှာ တော့ ...”

“ဒီနေ့ ညိုမို ကျွေးမယ် ...”

“ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ”

“ချစ်သူကို စတင်တွေ့တဲ့ အမှတ်တရနေ့လေ”

“ဘုရားသခင် ...”

“ကျွန်မ သေသင့်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ... သေသင့်တယ်၊ အရူးထမနေစမ်းပါနဲ့ ... ငွေကြေးငွေ
စွာ မပြည့်စုံရင် ရုပ်ချော တာက အသုံးမဝင်ဘူးနော်”

“သူက ပညာတတ်လေ ... အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တော့မှာ အရည်အချင်း
က မဆိုးဘူးလေ ...”

“ဒေါ်ညိုမို ... ရှင့်ဟာရှင် ကြိုက်ချင်ကြိုက်ပါ ... မကန့်ကွက်ပါဘူး၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ရှင့်ရဲ့ အမှတ်တရအတွက် ကျုပ်ကောင်းကောင်း အဝ
အပြဲ စားရမှာ ပေါ့လေ”

“စားစေသတည်း ...”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောပြီး စားစရာတွေ မှာ ကြသည် ။ ညိုမိုက
အရူးထပြီး အကောင်းဆုံး တွေမှာ ကျွေးနေ၏။

သခင်ကတော့ ဒီလောက်အဆင့် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

အထင်လည်း မကြီးဘူး။

သူ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ပါစေဦး ... သူဌေးဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ အချိန်တွေအ

များကြီး ကြိုးစား တည်ဆောက်ရဦးမှာ ဖြစ်သည်။ ။

သခင့်စရိုက်နဲ့ မဖြစ်ဘူး။

ယောက်ျားက သခင့်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မှီခိုစားသောက်နေထိုင်
တာကိုလည်း မကြိုက်ပေ။

အမြဲတမ်း သခင့်ထက် သာနေစေရမယ်။

“ဟဲ့ သခင် ... သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲလို့ စုံစမ်းကြည့်ရအောင်ပါ ...
သူ့အခန်းထဲမှာ တို့ အသိမိတ်ဆွေ ဆွေဆွေ ရှိတယ်လေ ...”

“ရှင့်သဘောပဲ .. ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ အဲဒီလောက်ကြီး စွဲလမ်း
ရလား ...”

“အချစ်လေ ...”

“သေလိုက်”

“ညိုမို့စကားနော်”

ညိုမိက အဖြစ်သည်းစွာနှင့် အစားအသောက်တွေကိုပင် ခပ်မြန်မြန်
စားသောက်စေပြီး သူ့ အခန်းဆီ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ။

“ဟိုမှာ ထမင်းစားပြီးပြီဟာ စာဖတ်နေတယ် ... စာကြိုးစားပုံပဲနော်
သခင်”

သခင် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

သူ့ဟာသူ စာကြိုးစားနေလည်း ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလို့ လဲ သခင်
တို့ ကိုမြင်တော့ ဆွေဆွေ ထွက်လာသည်။ ။

အထက်တန်းကျောင်းမှာ တစ်ကျောင်းတည်းတက်လာကြပြီး ကျော
င်းနေဖက်တွေ။

“ဆွေဆွေ ... ရှင့်ကိုမေးစရာရှိတယ်၊ လာ ... တို့ အခန်းဘက်လိုက်ခဲ့

”

“ညိုမီ ... ဘာတွေအရေးတကြီးဖြစ်လာတာလဲ၊ နောက်တစ်ချိန် ကျူ
တိုရီရယ်ရှိတယ်ဟ ... စာကြည့်ရဦးမယ်”

“လာစမ်းပါ ... ရှင့်ကျူတိုရီရယ်ထက် အရေးကြီးတာရှိလို့ ”

ညိုမီက ဆွေဆွေကို ဆွဲခေါ်လာသည်။

သခင်ကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။

အတန်းရှေ့မှာ ရပ်သည်။

“ညိုမီ ဘာမေးမှာ လဲဟ ... မေးလေ ...”

“ဆွေဆွေ ...”

“ပြော ...”

“ဟိုလေ ... ရှင်တို့ အခန်းထဲက ယောက်ျားပီသတဲ့ သူ နာမည်သိချင်
လို့ ...”

“ဘယ်သူလဲ ... ဆွေတို့ အတန်းထဲမှာ အဲဒီလိုလူတွေ အများကြီးပဲ”

“အခုတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်လေ ... ဟိုဟာ
ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ ထမင်းစားတဲ့ လူ ...”

သခင်ဝင်ပြောလိုက်၍ ညိုမီက မျက်စောင်းလှည့်ထိုးသည်။

“ဪ ... မာနဓနလား”

“ဘာ ...”

“သူ့နာမည်က မာနဓနတဲ့ ”

“အောင်မယ်လေး ... နာမည်က ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာ ...
ဘာကြီးလဲဟ ... လူနေချုံ ကြားလား”

“သခင်ရယ် နင်ကတော့လေ သူများ ချစ်သူကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးနဲ့ နှိမ်နှိမ်ချချ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မာနနေက လူကတော့ ဝပ်ရှော့မှာ လုပ်တာလေ ...
နယ်ကပဲ ... ပညာတော် လို့ ဦးလေးဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ကခေါ်ပြီး ကျောင်း
ထားပေးတာလေ”

သူမအသိထဲမှာ မနေ့က ဝပ်ရှော့ကောင်လေးကို သတိရသွားသည်။ ။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...

ဟိုက မည်းမည်းညစ်ညစ် အဝတ်အစားအစုတ်တွေနဲ့ အရပ်ကတော့
မြင့်၏။

မာနနေတဲ့ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ တန်ရာတန်ရာ မမှ ညှိဘူး။

“ဆင်းရဲတယ် ... ဒါပေမဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် မာနကြီးတယ် ...
မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေတယ်၊ ဘယ်သူ့အရိပ်အမိုးကိုမှ မမှီခို
ဘူးတဲ့ ... ဝပ်ရှော့မှာ ဝင်လုပ်ပြီး ကျောင်းတက်တာ ဟ ...
အတန်းထဲမှာ စံပြပဲ ...”

“ဟွန်း ...”

သခင်နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။ ။

ဘာကောင်လဲ ... ကြီးကျယ်လို့။ ။

သခင်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ယောက်ျားလေးဆို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါ
ဘူး။

အထင်သေးတတ်သည်။ ။

“အင်းနော် ... သူ့ကြိုးစားမှုက ဂုဏ်ယူသင့်ပါတယ်ဟာနော် ဆွေ ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ဘာဟုတ်တာလဲ ... သူ့လိုယောက်ျားမျိုးက မိန်းကလေးတစ်ယောက် မှီခိုအားထုတ်သင့်တဲ့ အရည်အချင်းမရှိပါဘူး ... ညိုမီ အဖြစ်သည်းနေတာပါ ... လူနေချုံကြား စိတ်နေဘုံဖျားကို မကြိုက် တာ ...”

“သခင်နော် ... ရှင် မကြိုက်ရင်နေ ညိုမီတော့ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပါလား ...”

“ကျုပ်နဲ့ လည်း မခင်ဘူး ... သူကလေ ကျောင်းကို စာသင်ဖို့ တစ်ခုတည်းပဲလာနေတာ ... တခြား ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အတန်းထဲမှာလေ သူနဲ့ ခင်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ် ... ကိုချိုလေ ...”

“ကိုချိုနဲ့ ညိုမီ ခင်တယ် ... မိတ်ဆက်ပေးဖို့ တောင်းဆိုရမယ် အတော်ပဲ ...”

“ညိုမီကတော့လေ အကဲပိုနေပြီနော် .. မုန်းတယ် ... ဘာမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုများ သွားပြီး အတန်းထဲဝင်တော့မယ် ... ဆွေလည်း ပြန်တော့ ... ရှင် စာကြည့်ရဦးမယ် မဟုတ် လားလို့ ...”

“အေး ဟုတ်တယ် ... ရှင့်ကိစ္စ နောက်မှ ပဲဆွေးနွေးမယ်”

ဆွေဆွေ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

သခင့် နောက်ကနေ ညိုမီ အပြေးအလွှားလိုက်လာ၏။

နောက်ကနေ ဆွဲထားသည်။ ။

“သခင် နေပါဦးဟဲ့ ...”

“အတန်းရှိတယ်လေ”

“နေပါဦးဟာ ... ဆရာမမှ မလာသေးတာဘဲ”

အတန်းထဲမှာ သခင်ထွက်ပြီးထိုင်ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်၍ ဖတ်နေလိုက်သည်။ ။

“သခင်ရာ ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဟ၊ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲလေ ညှိမ့်နှလုံးသားတွေ တဆတ် ဆတ်တုန်ယင်လာတယ် ... အချစ်ဆိုတာများလားပဲ ...”

“ဟင်း ဟင်း ... ဟား ဟား ...”

“ဘာရယ်တာလဲဟ”

“ရှင် အရမ်းရယ်ရတယ် ညှိမ့် ... အရူးမထစမ်းပါနဲ့ ဟာ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ဘုမသိ ဘမသိ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေတာ ရှင့်ရဲ့ ရှေ့ရေး မကောင်းဘူး ... ရွေးချယ်စမ်း ပါဟာ”

“ညှိမ့်ကတော့လေ မာနနေကိုပဲ ချစ်တယ် ... အမလေး နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန် အောင် ချစ်မိသွားတာဟ ... ညှိမ့်နှလုံးခုန်သံတွေ ဘယ်လောက်မြန်နေလဲ စမ်းကြည့် ...”

“တော်ပါပြီ ... အင်းလေ ... ဒါက ညှိမ့်ကိစ္စပဲ ... ဒါပေမဲ့နော် အဆင့်အတန်းကတော့ နိမ့် လိမ့်မယ်ထင်တယ် ညှိမ့် ... အဲဒီ ငတုံးငအက ...”

“သခင်နော် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ညှိမ့်ချစ်သူကို နှိမ့်နှိမ့်ချချ မပြောစမ်းပါနဲ့ လို့ တောင်းဆိုတာ ပါ ... ညှိမ့်ကတော့ ရွေးချယ်လိုက်ပြီ

“ကြိုက်ပါ ... ကြိုက်ပါ ... ရှင်ကြိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ညိုမီ အရူးအမူးဖြစ်နေတာကို မနှစ်သက်မိ။

သခင် ဘယ်တော့မှ တွေ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မကြိုက်တတ်ဘူး။

ရုပ်ရည်ရူပကာ ချောမောတာလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ တော့ သခင်အထင်မကြီးမိ။

သူ စာကြိုးစားလည်း အင်ဂျင်နီယာပဲ ဖြစ်မှာ လေ။

သခင်လည်း ဖြစ်မှာ ပဲ။

ကိုယ့်ထက် ဘာတွေသာမလဲ။

အင်းလေ ...

ညိုမီကတော့ သူ့ရွေးချယ်မှုပဲ။

ညိုမီက ရုပ်နည်းနည်းဆိုးတယ်။

ရွတ်ကြမ်းရေကျိုပဲ။

ငွေကြေး အသင့်အတင့် ချမ်းသာတာပဲရှိ၏။

မာနခနကို ရွေးချယ်မှာ ပေါ့။

ညိုမီကတော့ မာနခနအကြောင်း တသသပြောမဆုံးပေ။ ဆွေဆွေလည်း နားညည်းနေသည် ။